

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **R. M.**, bývajúceho v B., v dovolacom konaní zastúpeného advokátskou kanceláriou M., so sídlom v B., proti žalovanému **M.**, so sídlom v H., vo veci organizačnej zložky **M.**, so sídlom v B., IČO : X., v dovolacom konaní zastúpenej advokátskou kanceláriou P., so sídlom v B., o **134 027,68 €**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 41 C 292/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 26. mája 2011, sp. zn. 9 Co 439/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Žalobou doručenou súdu 19. augusta 2009 sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia 134 027,68 € titulom náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru okamžitým zrušením za obdobie od 13. marca 2008 do 12. júna 2009.

Okresný súd Bratislava V rozsudkom z 1. októbra 2010 č.k. 41 C 292/2009-304 konanie o zaplatenie 7 552,43 € zastavil; v zostávajúcej časti žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom zo 17. júna 2010 súd podľa § 96 ods. 1, 3 O.s.p. konanie v časti o zaplatenie 7 552,43 € zastavil s tým, že predmetom konania zostal nárok na náhradu mzdy (za obdobie od 7. novembra 2006 do 13. novembra 2006, od 13. marca 2008 do 13. júna 2009 a za 15. jún 2009) spolu vo výške 126 475,25 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 6. júla 2009 do zaplatenia. Pri rozhodovaní o nároku v zostávajúcej časti súd vychádzal z rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 12. marca 2008 č.k. 8 C 411/2006-278 (v spojení s rozsudkom Krajského súdu

v Bratislave sp. zn. 8 Co 154/2008), ktorým bolo určené neplatné skončenie pracovného pomeru okamžitým zrušením zo 6. novembra 2006 a priznaná náhrada mzdy 3 191 944 Sk za obdobie od 14. novembra 2006 do 12. marca 2008. Žalobca 12. júna 2009 požiadal žalovaného o zaradenie do pracovnej pozície podľa pracovnej zmluvy a o vyplatenie náhrady mzdy za obdobie od 13. marca 2008 do 12. júna 2009. Žalovaný prisúdenu náhradu mzdy žalovanému vyplatil 19. júna 2009 a vyplácal mu náhradu mzdy i v nasledujúcich šiestich mesiacoch. 16. júna 2009 žalovaný dal žalobcovi výpoveď z pracovného pomeru z organizačných dôvodov (pre zrušenie pracovnej pozície žalobcu k 1. augustu 2008), jej platnosť je predmetom súdneho konania vedeného pod sp. zn. 39 C 279/2009. Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava V vo veci sp. zn. 8 C 411/2006 nepovažoval za procesnú prekážku brániacu priebehu tohto konania, v ktorom sa rozhoduje o náhrade mzdy za iné obdobie. Za dôvodnú považoval námietku žalovaného o premlčaní náhrady mzdy za obdobie od 7. novembra 2006 do 13. novembra 2006 v zmysle § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka (splatnosť náhrady mzdy nastala 6. decembra 2006, trojročná premlčacia doba uplynula 6. decembra 2009, nárok bol uplatnený na súde 17. júna 2010). Pri stanovení výšky zárobku pre výpočet náhrady mzdy súd vychádzal z pracovnej zmluvy (193 000 Sk mesačne), jej právne relevantnú zmenu súd nemal preukázanú. Za uplatnené obdobie (13. marca 2008 – 15. júna 2009) súd stanovil náhradu mzdy 96 820,08 €. Žalovaný v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce v znení účinnom do 31. augusta 2007 (ďalej len „Zákonník práce“) požiadal súd o nepriznanie náhrady mzdy. Súd dospel k názoru, že sú tu podmienky pre nepriznanie ďalšej náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce a preto žalobu zamietol. Vo svojich úvahách predovšetkým vychádzal z toho, že žalobcovi bola vyplatená priznaná náhrada mzdy za 16 mesiacov, ktorá prekročila minimálnu náhradu mzdy podľa zákona (9 mesiacov) o 7 mesiacov, čím sa naplnila funkcia satisfakčná voči zamestnancovi i sankčná voči zamestnávateľovi. V označenej dobe žalobca nebol zamestnaný a nepoberal žiadne príjmy. Žalobca sa od roku 2008 skutočne nezaujímal o výkon inej práce, vzhľadom na jeho kvalifikáciu zubného lekára sa podľa súdu javila dôvodnou požiadavka, neorientovať len na doterajšiu profesiu, ale aj na tú, v ktorej získal vzdelanie. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 150 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 26. mája 2011, sp. zn. 9 Co 439/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa 1/ v zamietajúcej časti zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil, 2/ v zastavujúcej časti ho zrušil ako nadbytočný (keďže išlo o zmenu žaloby, ktorú súd skôr pripustil); žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania

1 035,82 €. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa i s jeho právnym posúdením veci (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za riadne odôvodnené (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Na zdôraznenie správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia odvolací súd rekapituloval podstatné skutkové zistenia a na zdôraznenie správnosti právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa uviedol toto:

Ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce patrí k právnym normám s relatívne neurčitou abstraktnou hypotézou, t.j. k právnym normám, ktorých hypotéza nie je stanovená priamo právnym predpisom a ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy zo širokého dopredu neobmedzeného okruhu okolností viažucich sa na možnosť náhrady mzdy primerane znížiť, resp. vôbec nepriznať. V danom prípade súd prvého stupňa za zodpovedajúce okolnosti pri aplikácii tohto ustanovenia vzal do úvahy, že navrhovateľ nebol počas sporného obdobia zamestnaný, nebol vedený Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny ako uchádzač o zamestnanie, nemal iný príjem zo závislej, prípadne inej činnosti, neprejavil efektívny záujem o prácu v totožnom odbore, záverom ktorým nie je možné nič vytknúť, pretože hodnotenie týchto faktov súd podrobil preskúmateľným hľadiskám, čím vykazuje rozhodnutie známky vecnej správnosti. Tvrdeniu odvolateľa, že žalovaný mohol využiť postup v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce, len v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a to do skončenia dokazovania, odvolací súd neprípisoval právnú relevanciu s odôvodnením, že právo odporcu na zníženie (resp. nepriznanie) náhrady mzdy nie je ničím limitované, čo vyplýva aj z textu právnej normy : ... „ak celkový čas, za ktorý by sa mala zamestnancovi poskytnúť náhrada mzdy presahuje 9 mesiacov...“. Konanie o náhrade mzdy v súvislosti s neplatným rozviazaním pracovného pomeru je vždy jediným uceleným konaním, a to i vtedy, ak zamestnanec zvolí spôsob uplatnenia nároku netradične, napr. aj osobitne za každý mesiac splatnosti mzdy samostatnou žalobou. Interpretácia odvolateľa by mohla viesť k absurdnej situácii, kedy by sa zamestnanec mohol úplne vyhnúť zníženiu náhrady mzdy, hoci na zníženie by boli dané relevantné dôvody a to tak, že by žiadal o náhradu mzdy viacerými návrhmi vždy len v rozsahu 12, resp. 9 mesiacov. Žiadosť zamestnávateľa o zníženie náhrady mzdy je vždy iba jedným nárokom, ktorý môže uplatniť kedykoľvek počas konania o priznanie náhrady mzdy a to až do právoplatného skončenia, toto zákonom priznané právo je možné uplatniť aj v odvolacom konaní (Stanovisko NS ČR zo dňa 9.6.2004 sp. zn. Cpjn 4/2004). Obsah odvolania podľa názoru odvolacieho súdu nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa

z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie. V konaní nevyplynuli najavo ani také vady konania, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.), odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti ako vecne správny s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktoré odôvodnil odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. v tom, že 1/ rozhodnutia súdov sú nepreskúmateľné pre nedostatočné zdôvodnenie (§ 157 ods. 2 O.s.p.), 2/ odvolací súd dospel k odlišným skutkovým zisteniam bez toho, aby postupoval v zmysle § 213 ods. 2 až 5 O.s.p. (porušil zásadu dvojinštančnosti), 3/ ide o nesprávne právne posúdenie veci (pri posudzovaní predpokladov nepriznania náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce a tiež v otázkach, či sa žalobca mohol ďalej zamestnať, či preukázal, že sa zaujímal o inú prácu, či skôr priznaná náhrada mzdy mohla mať vplyv na priznanie ďalšej náhrady mzdy a pod.). Poukazoval na inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. v tom, že došlo k neprijateľnému preneseniu dôkazného bremena na žalobcu pokiaľ išlo o zistenie, či žalobca sa zaujímal o prácu u iného zamestnávateľa. Z uvedených dôvodov navrhol, aby dovolací súd zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu v napadnutej potvrdzujúcej časti (vrátane výroku o náhrade trov odvolacieho konania) a v rozsahu zrušenia vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Uviedol, že pokiaľ odvolací súd dospel k svojmu záveru len na podklade dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa bez toho, aby sa v rozhodnutí dostatočne vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi jeho základ a neposkytol odpoveď na odvolacie otázky, treba jeho rozhodnutie považovať za arbitrárne. Nepovažoval za dostatočne zdôvodnený záver o nepriznaní náhrady mzdy za obdobie od 13. marca 2008 do 15. júna 2009 z hľadiska potrieb správnej aplikácie ustanovenia § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce, rovnako tak i záver, že poskytnutá náhrada mzdy za predchádzajúce obdobie žalobcovi je postačujúca. Záver, že „žalobca sa do práce nezapojil, hoci sa zapojiť mohol, práve v dôsledku subjektívneho správania“ nezodpovedá postupu odvolacieho súdu podľa § 213 ods. 2 až 5 O.s.p., navyše preukázanie týchto skutočností ťaží žalovaného, nie žalobcu, ako to nesprávne uvádza odvolací súd. Nesprávnosť skutkových zistení viedlo k nesprávne

posúdeniu veci a k ukráteniu práv žalobcu. Napokon dovolateľ nesúhlasil s tým, ako odvolací súd po právnej stránke posúdil náhradu trov odvolacieho konania, keď oproti súdu prvého stupňa, ktorý v dôsledku charakteru konania ako dôvodu hodného osobitného zreteľa aplikoval ustanovenie § 150 O.s.p., pritom v priebehu odvolacieho konania k žiadnej zmene nedošlo.

Žalovaný vo vyjadrení navrhol dovolanie odmietnuť z dôvodu jeho neprípustnosti, považujúc postup súdov v súlade s právnym poriadkom a ich právne závery v rozhodnutiach za podrobne odôvodnené, na čo v konkrétnostiach poukazuje obsah vyjadrenia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť (len) právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, avšak nie v každom prípade, ale iba ak ho právna úprava pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Pre účely predmetného dovolacieho konania je vhodné zdôrazniť, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má (a to je potrebné osobitne zdôrazniť) prieskumnú povahu; aj so zreteľom na ňu dovolací súd – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je

dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V danom prípade dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie žalobcu by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. (tzv. vady zmätočnosti). Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (proti rozsudku aj proti uzneseniu) odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Treba zdôrazniť, že z hľadiska § 237 O.s.p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách

a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci ako i nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Ak sa dovolateľ dovoláva vád založených podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p., dovolací súd napadnuté rozhodnutie z týchto aspektov neposudzoval, pretože jeho dovolanie nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. prípustné. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných vád v zmysle § 237 O.s.p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných vád.

Dovolateľ existenciu procesných vád konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto ani z týchto ustanovení nevyplýva.

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či dovolateľovi bola v konaní odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie procesne nesprávny postup súdu priečiaci sa zákonu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka občianskeho súdneho konania.

1. Dovolateľ súdom vytýka nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí, ktorými došlo k zamietnutiu žaloby. Túto vidí v nedostatku dôvodov vo vzťahu k aplikovanej rozhodnej právnej norme – § 79 ods. 1, 2 Zákonníka práce.

Možno prisvedčiť názoru dovolateľa, že obsahu práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky svedčí aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia (prvostupňového i odvolacieho súdu), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny rámec rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo

účastníka na spravodlivý proces (vid' III. ÚS 209/04); jeho zákonné vyjadrenie sa v podmienkach občiansko-súdneho konania premieta do znenia § 157 ods. 2 O.s.p. (ak ide o prvostupňové rozhodnutie) a § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. (ak ide o potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu).

V tejto súvislosti dovolací súd považuje za nevyhnutné tiež zdôrazniť, že pokiaľ dovolateľ sa nestotožnil s dôvodmi, pre ktoré súdy zamietli jeho žalobu (a preto rozhodnutia považuje za nedostatočne zdôvodnené v čom zároveň vidí porušenie jeho práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces), dovolací súd k uvedenému poznamenáva, že právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda, aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony (I. ÚS 50/04).

V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že žalovaný v tomto konaní uplatnil právo na zníženie (resp. nepriznanie) náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce; uvedené vyplýva z jeho písomného vyjadrenia k žalobe z 11. januára 2010 (č.l. 62-67 spisu) a prednesu na súdnom pojednávaní 21. júna 2010 (č.l. 209 spisu). Potom, čo súd prvého stupňa vysvetlil dôvodnosť žalovaným vznesenej námietky premlčania náhrady mzdy za obdobie od 7. novembra 2006 do 13. novembra 2006, ďalej sa zaoberal skúmaním podmienok o jej znížení (nepriznaní) podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce za obdobie od 13. marca 2008 do 15. júna 2009, jej výšku ustálil na 96 820,08 €. Konštatujúc, že žalobca požaduje náhradu mzdy pre neplatné skončenie pracovného pomeru presahujúcu 9 mesiacov za splnenia predpokladu, že oznámením požiadaval žalovaného, aby ho ďalej zamestnával, pri svojom rozhodovaní súd potom vychádzal z toho, že v sledovanom období žalobca nebol zamestnaný, ani evidovaný úradom práce, nemal príjmy zo závislej ani inej činnosti, v roku 2007 bol v dvoch prípadoch neúspešným uchádzačom o zamestnanie na pozíciu manažéra v obchodných spoločnostiach pôsobiacich v oblasti farmácie (medicíny) a v nasledujúcom období (apríl – jún 2009) bez výsledku kontaktoval personálne agentúry. Prihliadajúc na to, že žalobca má kvalifikáciu zubného lekára súd vyslovil názor, že bolo dôvodné, aby sa pri hľadaní zamestnania orientoval aj na profesiu získanú vzdelaním. Vzhľadom na uvedené a s prihliadnutím i na to, že žalobcovi už bola priznaná náhrada mzdy za 16 mesiacov dospel

k záveru o nepriznaní požadovanej náhrady mzdy v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce a preto žalobu zamietol. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa i s jeho právnym posúdením, osobitne zodpovedal aj odvolacie otázky a vysvetlil tiež to z akých dôvodov ich nepovažoval za právne významné, preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcej časti.

Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozhodnutia súdu (prvostupňového i odvolacieho) stručne a jasne objasňujú skutkový a právny základ prejednávanej veci – zrozumiteľným a vysvetliteľným spôsobom predostierajú úvahy a závery, pre ktoré bola žaloba zamietnutá. Z aspektu arbitrárnosti, resp. dostatočnej zdôvodniteľnosti rozhodnutia, nie je dôvod pochybovať o naplnení základného práva účastníka na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže v odôvodnení svojho rozhodnutia obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd môže podľa tohto ustanovenia postupovať, ak sú splnené dve podmienky : a/ výrok odvolaním napadnutého rozhodnutia je vecne správny, b/ odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Pokiaľ odvolací súd dospeje k záveru, že tieto podmienky sú splnené, má aplikácia § 219 ods. 2 O.s.p. oporu v zákone a nemôže byť spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Aplikáciou § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd vyjadruje pritom nielen svoj záver, že napadnuté rozhodnutie a jeho odôvodnenie považuje za vecne správne, ale zároveň (bez výslovného vyjadrenia) aj záver, že námietky vznesené účastníkom konania v odvolaní nie sú dôvodné, právne významné alebo spôsobilé spochybníť správnosť záverov uvedených v odôvodnení rozhodnutia súdu prvého stupňa. V preskúmvanej veci odvolací súd dospel k záveru, že uvedené procesné predpoklady pre postup v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. sú dané, preto aplikácia tohto ustanovenia z jeho strany mala oporu v zákone a nemôže byť spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

2. Dovolateľ namieta, že odvolací súd nepostupoval v zmysle § 213 ods. 2 O.s.p. v dôsledku čoho došlo k porušeniu princípu dvojinstančnosti.

Obsah spisu ale nepotvrďuje opodstatnenosť tejto námietky. Z rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, aby odvolací súd mal na vec aplikovať (ako rozhodnutú) právnu normu, ktorá nebola pri doterajšom rozhodovaní (z pohľadu súdu prvého stupňa) použitá. Dovolateľ v dovolaní takúto právnu normu ani neoznačuje. Uvedenú námietku považuje odvolací súd vzhľadom na to za bezpredmetnú.

3. Dovolateľ namieta, že odvolací súd nepostupoval v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p.

Vo všeobecnosti dovolací súd poznamenáva, že s porušením procesnej povinnosti vyplývajúcej z § 213 ods. 3 O.s.p. (zopakovať dokazovanie za situácie, kedy sa odvolací súd mieni odchýliť od skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa) je spojená iná vada konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., na ktorú môže dovolací súd prihliadať len v prípade procesne prípustného dovolania (čo však nie je tento prípad).

4. Dovolateľ v dovolaní tvrdí, že súdy nesprávne (neúplne) zistili skutkový stav veci, pretože nevykonali všetky potrebné dôkazy. K tomu treba uviesť, že posúdenie návrhu účastníka konania na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré dôkazy budú vykonané, je vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníka konania. Najvyšší súd to vyjadril už v R 37/1993, v ktorom vyslovil názor, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p. K rovnakému záveru dospel v R 125/1999, v ktorom uviedol, že ak súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

5. Vzhľadom na argumentáciu dovolateľa najvyšší súd uvádza, že súd neodníme účastníkovi možnosť pred ním konať ani tým, že nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov. Rozhodnutie súdu, ktorého podkladom sú dôkazy nesprávne vyhodnotené, môže byť prípadne z tohto dôvodu vecne nesprávne, avšak táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. Treba dodať, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97).

V prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. (viď R 42/1993). Vytýkaná neúplnosť alebo nesprávnosť by mohla byť (prípadne) spojená s procesnou vadou konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania nezakladá. Z dovolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a že z tohto dôvodu nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie.

6. V časti VI. dovolania žalobca vysvetľuje dôvody, so zreteľom na ktoré dospel k názoru, že dovolaním napadnutý rozsudok spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V tejto časti dovolania podáva tiež výklad ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je síce relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je ale procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 (viď tiež R 43/2003, R 54/2012 a niektoré ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napr. sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011 a sp. zn. 7 Cdo 26/2010). I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právneho záveru súdov boli prípadne aj opodstatnené, (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolateľom vytýkané okolnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p.

7. Dovolanie v časti, ktorá smeruje proti výroku tohto rozsudku o trovách odvolacieho konania, smeruje proti výroku, ktorý je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia (viď § 167 ods. 1 O.s.p.) a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté. Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť uvedenej časti dovolania posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.).

Výpočet uznesení odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie procesne prípustné, podáva § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. ale z okruhu uznesení, proti ktorým je dovolanie prípustné, výslovne vylučuje (o.i.) uznesenie odvolacieho súdu o trovách konania. Vzhľadom na to je dovolanie žalobcu v danej časti procesne neprípustné. Pokiaľ dovolateľ pre túto časť uvádza, že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, keď priznal žalovanému náhradu trov konania (ide o nesprávnu úvahu súdu pri nesprávnej aplikácii práva), jedná sa o námietku spochybňujúcu správnosť právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), ktorá však prípustnosť dovolania v zmysle § 237 nezakladá. Odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol na základe princípu úspechu v zmysle ustanovenia § 142 ods. 1 O.s.p.; z rozhodnutia sú zrejmé dôvody, ktoré boli rozhodujúce pre priznanie ich náhrady, čo nemožno považovať za nepreskúmateľné.

8. Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., ani z § 237 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolateľom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p.

9. V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý v tomto konaní úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný v dovolacom konaní nepodal návrh na rozhodnutie o trovách tohto konania, dovolací súd mu ich náhradu nepriznal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. októbra 2012

JUDr. Daniela Š v e c o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Jarmila Uhlířová

